

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΗ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστ. ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 39.

12 Ὀκτωβρίου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.

ΙΗ'

Ἡ Μαρκέλλα προέβαινε εἰς τὴν ἀνάρρωσιν θαυμασία. Ἐξήρχετο ἤδη καθ' ἑκάστην. Καὶ τὴν μὲν πρῶϊαν ὠπλισμένη διὰ μικροῦ κανίστρου συνώδευε τὴν Τριανταφυλλιδίαν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐν ᾗ ἡ κυρία Ἐρμίνη ἐγειρομένη βραδύτερον κατεγίνετο εἰς τὸν καλλωπισμόν. Τὴν δὲ μετὰ μεσημβρίαν ἡ γηραιὰ κόρη ἐπορεύετο εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ ὁσάκις ἦτο εὐδία ἔκαμνε ἕνα γῦρον καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανήρχετο· διήρχετο ἔπειτα μίαν καλὴν ὥραν ἀργίας πρὸ τῆς πυρᾶς ἣτις ἔλαμπε φαιδρῶς ἐν τῷ βάθει τῆς ἐστίας, ἐν τῷ σκότει ὅπερ τοσοῦτον ἀναπαύει καὶ εὐφραίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ τὸν ζῶηρόν ἀέρα τοῦ περιπάτου, ἔπειτα ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. . . Καὶ τότε ἡ προσφιλὴς στιγμή τῆς Μαρκέλλας, ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, ἡ εὐλογημένη ἐργασία, ἡ ἀποκαλύουσα τὴν ἀνίαν, ἣτις πληροῖ τὴν διάνοιαν παντοίων εἰκόνων καὶ ἐννοιῶν.

Τὸ παιδίον ὅπερ οὐδέποτε ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος περὶ ἱστορικῶν συμβάντων, ὅταν ἀκούσῃ τὸ πρῶτον ἱστορικὸν μάθημα, ἐκπλήσσεται, καταγοητεύεται, καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ το ἀκούσῃ ἐπαναλαμβανόμενον. Τὰ φανταστικὰ παραμῦθια κατ' οὐδὲν εἶνε ἐπαγωγότερα τῆς διηγήσεως τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς Αἰγύπτου. Αἱ περὶ τῶν ἵπποτων ἱστορίαι, οἱ ἐπισημότατοι τῶν κομπαζόντων ἐπὶ κατορθώμασι πολεμικοῖς, δὲν εἶνε ἠρωϊκώτεροι τῶν προμάχων τῶν Θερμοπυλῶν, ἢ τῆς δρακὸς ἐκείνης τῶν Ἑλλήνων τῶν εἰς Τροίαν ἐλθόντων. Ἐὰν μὴ θέλῃ τὸ παιδίον νὰ μάθῃ, αἰτία τῆς ἀρνήσεώς του εἶνε οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ὑποβάλλουσιν εἰς αὐτὸ τὴν ἐκπαίδευσιν ὡς πρᾶγμα τι ὄχληρόν καὶ ἀναρὸν, — ὡς ἐπιβαλλόμενον καθήκον καὶ οὐχὶ ὡς διασκεδάσιν καὶ ἡδονήν.

Τούναντίον δὲ οἱ κατακερματίσαντες τὴν ἱστορίαν εἰς ἀνέκδοτα περιέργα, δὲν κατενόησαν ὅτι καίτοι πιστεύοντες ὅτι ἀποβλέπουσι πρὸς σκοπὸν

τινα ὠφέλιμον, καίτοι ἐπιτυχάνοντες ἐν τινι μέτρῳ, φθείρουσιν ὅμως καὶ ἀφαιροῦσιν οὕτως ἀπὸ τῆς σπουδῆς πᾶν ὅ τι ἔχει τερπνὸν καὶ ἡδύ, οὐδὲν πλέον καταλείποντες εἰς τὸ ἀνεπτυγμένον ἤδη παιδίον, ὅπερ ὀφείλει νὰ μάθῃ τὴν ἀληθινὴν τῶν γεγονότων σειράν, ἢ μόνον τὸ πολιτικὸν μέρος ὅπερ εἶνε ὄχληρόν εἰς αὐτό.

Τὸ αὐτὸ ρητέον καὶ περὶ πασῶν σχεδὸν τῶν ἐπιστημῶν, ὧν αἱ ἀπαρχαὶ προσφέρονται εἰς τὸ παιδίον ὡς τις τέρψις καὶ ψυχαγωγία· ἡ ἀληθὴς μύησις τῆς ἐπιστήμης φαίνεται εἰς αὐτὸ πικρὰ καὶ ξηρὰ, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἰσερχόμενον καὶ εἰσδύον ἱκανῶς εἰς τὴν οὐσίαν τῆς σπουδῆς, καταλαμβάνεται ὑπὸ πάθους καὶ ἐργάζεται οὐχὶ πλέον ἐκ καθήκοντος, ἀλλ' ἐξ ἀγάπης καὶ κλίσεως.

Ἡ Μαρκέλλα εἶχε τὴν περιφανῆ καὶ ἐξαίρετον εὐτυχίαν τοῦ ἀγνοεῖν τὰ πάντα. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ μαθήματα τῆς κυρίας Ἐρμίνης ἐφάνησαν εἰς τὴν πρωτόπειρον μαθήτριάν ἐπαγωγότατα.

Πλὴν τῆς ἀριθμητικῆς πρὸς ἣν ὀλίγην ἠσθάνετο κλίσιν, ἐμελέτησε καὶ ἐσπούδασε τὰ πάντα μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ προθυμίας. Θά το ἔκαμνε δὲ καὶ παρὰ τὴν ὀρεξίν της, χάριν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν γηραιάν φίλην της, ἀλλ' αὕτη δὲν περιῆλθεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τοσοῦτον γενναῖα αἰσθήματα, διότι ἡ Μαρκέλλα τὴν ἐργασίαν ἐθεώρει ὡς πανήγυριν καὶ ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων της.

Ἄλλ' ἡ κυρία Ἐρμίνη μάλιστα διεσκέδαζεν! Οὐδέποτε αἱ μυθιστορίαι της ἐνεποίησαν εἰς αὐτὴν τοσαύτην τέρψιν καὶ εὐφροσύνην. Φέρ' εἶπειν, ἡ Μαρκέλλα δὲν ἐγίνωσκε καλῶς νὰ ἀναγινώσκῃ κατ' ἀρχάς· ἡ κυρία Ἐρμίνη λοιπὸν ἐσυνήθιζε νὰ τη διηγῆται τὰ μαθήματά της. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ὄφειλε αὕτη πρώτη νὰ μανθάνῃ, καὶ νὰ μανθάνῃ κάλλιστα τὸ μάθημα. Παρευθὺς δὲ ἐν τῷ πρώτῳ μαθηματι ἡ κυρία Ἐρμίνη διεκόπη διὰ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ παιδίου:

— Διατί; Πῶς; Τί ἔκαμε; Τί ἔγιν' ἔπειτα;

Αἱ στοιχειώδεις ἱστορίαι οὐδὲν ἀποκρίνονταί εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἀναζητήσῃ ἡ κυρία Ἐρμίνη βιβλία ὀγκωδέστερα, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲ αὐτὰ ἐξήγουν σαφῶς τὰς ἀπορίας, κατέφευγεν εἰς ἄλλα ἔτι ὀγκωδέστερα.

Τὸ ἀναγνωστήριον ὅπερ ἐχόρηγε εἰς τὴν κυ-

ρίαν Ἐρμίνην τὰ πρὸς ἀνάγνωσιν βιβλία, δὲν εἶχε τὰ χρεωδῆ συγγράμματα, διότι πλὴν τῆς συλλογῆς τῶν μυθιστοριῶν ὅσα ἄλλα βιβλία εἶχεν ἦσαν παλαιά, ὀλίγον ἀναγινωσκόμενα καὶ ὀλίγον διδασκτικά.

Ἡμέραν τινὰ μικρὰ χειράμαξα ἐκόμισε παμμέγεθες δέμα βιβλίων, γεωγραφικῶν πινάκων, λεξικῶν. Τὸ πρὸς ὑποδοχὴν φίλων δωμάτιον, — δωμάτιον νῦν τῆς Μαρκέλλας. — ἐκοσμήθη δι' ὑλοφράκτων βιβλιοθηκῶν, ὧν αἱ ἀλλεπάλληλοι θέσεις κατελήφθησαν οὐχὶ ὑπὸ σειρᾶς πλήρους ἀλλὰ ὑπὸ σειρῶν ὀλων διδασκτικῶν βιβλίων, διότι ἡ κυρία Ἐρμίνη διὰ μόνου τοῦ τρόπου τούτου ἐσκέφθη ὅτι ἡδύνατο νὰ μάθῃ πᾶν ὅ τι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ὁ χειμὼν ὑπῆρξε τερπινότατος εἰς τὰς δύο φίλας. Ἡ θερμάστρα τοῦ ἐστιατορίου μετὰ τοῦ πηλίνου σωλῆνος αὐτῆς, διὰ πρασίνου χρώματος βεβαμμένον, μετὰ τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου, ἐθέρμαινε θαυμάσια τὸ ἐστιατόριον, οὗ τὸ ἔδαφος ἦτο ἐστρωμένον διὰ μαρμαροῦ μέλανος καὶ λευκοῦ, καὶ παχεῖα ψίαθος προσφύλαττε τοὺς πόδας ἀπὸ τοῦ ψύχους. Ἡ καλὴ λυχνία ἐφώτιζε τὰ πάντα, διαχέουσα φῶς γλυκὺ καὶ εὐάρεστον. Ἐν δὲ τῷ μαγειρείῳ ἠκούετο ἡ Τριανταφυλλιά τρίβουσα τὰς χαλκίνας χύτρας τῆς καὶ ἡ Μαρκέλλα ἠκροᾶτο τῶν διηγήσεων τῆς κυρίας Ἐρμίνης, ἠκροᾶτο ποικίλων περὶ γεωγραφίας κρίσεων, ἠκροᾶτο τοσοῦτων ἄλλων πραγμάτων, ὧν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ἔννοιαν. . . .

Αἶφνης τὸν ἀντηχοῦντα θόρυβον τῶν τριβομένων χυτρῶν διεδέχετο ὁ τῆς ψήκτρας, καθαριζούσης τὸ πλακόστρωτον ἔδαφος τοῦ μαγειρείου, καὶ ὁσμὴ σάπωνος εἰσέδουε διὰ τῶν θυρῶν καὶ τοῖς ἦσαν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

— Γλήγορα, γλήγορα, κυρία, νὰ μου 'πῆτε καὶ ἄλλ' ἀκόμη! ἔλεγεν ἡ Μαρκέλλα μετὰ φωνῆς ἰκετευτικῆς.

Ἄλλ' ὦ τοῦ πεπρωμένου! Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαγωγότατης ἐξηγήσεως, ἡ Τριανταφυλλιά ἀνοίγουσα τὴν θύραν καὶ εὐθὺς κλείουσα αὐτὴν ἐπιμελῶς, ἵστατο ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ὑψηλὴ ὡς γρεναδιέρος ἔλεγε μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς.

— Ἐλα, Μαρκέλλα, καιρὸς νὰ πλαγιάσῃς.

— Μιὰ στιγμοῦλα, Τριανταφυλλιά, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐρμίνη, ἀγωνιώσα, διότι ἠναγκάζετο νὰ ἐπιταχύνῃ καὶ οὕτω πως νὰ συντάμῃ τὴν διήγησίν τῆς.

Ἄλλ' ἡ Τριανταφυλλιά ἀνέμενεν ὀρθία παρὰ τὴν θύραν, ἐσταυρωμένης ἔτι ἔχουσα τὰς χεῖρας, καὶ δι' αὐστηροῦ βλέμματος παρατηροῦσα τὴν τε διδασκάλισσαν καὶ τὸ παιδίον. Καὶ ἡ μὲν κυρία Ἐρμίνη αἰσθανομένη τὸ καθ' ἑαυτῆς ἐξακοντιζόμενον βλέμμα, ἔτι μᾶλλον περιεπλέκετο, καὶ τέλος ἔλεγε πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν μετὰ γλυκύτητος:

— Πήγαινε, Τριανταφυλλιά, καὶ ἐγὼ τὴν βάζω νὰ πλαγιάσῃ.

Ἡ δὲ Τριανταφυλλιά διὰ τῆς ἰσχυρᾶς μὲν ἀλλὰ ἐκ σεβασμοῦ μετριαζομένης φωνῆς τῆς ἀπεκρίνετο στερεοτύπως:

— Ἐφέρετε, κυρία, πὼς δὲ γίνεται τοῦτο. Ἡ Μαρκέλλα ἂν σὰς τὴν ἀφήσω, δὲ θὰ κοιμηθῇ πρὶν τῶν ἔνδεκα καὶ τότε πὼς θὰ σηκωθῇ τὸ πρῶϊ; Ἐλα, Μαρκέλλα.

Καὶ τὸ παιδίον ἐγειρόμενον μετὰ λύπης, ἔκλειε βραδέως τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά τῆς, διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀποβλέπουσα πρὸς τὴν ἄκαμπτον Τριανταφυλλιάν, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἐξευμενίσῃ. Ἄλλὰ μάτην! Ἡ Τριανταφυλλιά ἵστατο ὀρθία παρὰ τὴν θύραν ἀσκαρδαμυκτὴ βλέπουσα ἔμπροσθέν τῆς μετὰ ὑπομονῆς ἀναλλοιώτου καὶ ἀκαταβλήτου ἐπιμονῆς.

Ἀνάγκη νὰ ἀπέλθῃ! Ἡ Μαρκέλλα κατησπάζετο τὴν κυρίαν Ἐρμίνην στεναζούσα, ἀλλὰ παραχρῆμα διώρθωνε τὸν στεναγμὸν τῆς διὰ γλυκύτατου μειδιάματος τοῦ μεγάλου τῆς στόματος, καὶ ἠκολούθει τὴν γιγαντόσωμον Τριανταφυλλιάν ὡς ἡ μικροτάτη σκιά τοῦ πελωρίου ἐκείνου σώματος.

Ἀμφότεραι ἀνέβχιον τὴν κλίμακα ἡ μὲν διὰ βήματος βραδέως ὡς τὸ τοῦ λιθίνου ἀνθρώπου ἐν τῷ Δὸν Ζουάν, ἡ δὲ ἐλαφρὰ ὡς σιλφίς ἀναβαίνουσα τρεῖς διὰ μιᾶς βαθμίδας, καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον, ἔχον τοὺς τοίχους ἐπεστρωμένους διὰ κομποῦ χάρτου ἔχοντος διεσπαρμένα μικρὰ ῥόδα ἐπὶ ἔδαφος τεφροῦχρου. Καὶ τὰ μὲν ῥόδα ἦσαν ἤδη ὠχρὰ καὶ τὰ φύλλα τῶν κυανᾶ, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἦτο τοσοῦτον ἀβρόν, τοσοῦτον χαριέν! Ἡ κλίνη καὶ τὸ παράθυρον εἶχον μεγάλα παραπετάσματα λευκὰ μετὰ παρυφῆς βαμβακίνης θυσσανωτῆς, ὅποια οὐδαμοῦ τώρα πλέον βλέπει τις. Τὰ αἰετοπετὰ ἄσπιλα ταῦτα παραπετάσματα, ὄντα διπλᾶ καὶ ὡς ἐκ τούτου συχνάκις παραδιδόμενα εἰς τὰς δεξιὰς χεῖρας τῆς κυρᾶς Ζαλίνης, παρεῖχον εἰς τὸ δωμάτιον ὅψιν νυκτερινῶν λυχνίσκου ἐκ πορσελάνης, τοῦθ' ὅπερ ἔτερπε τὰ μέγιστα τὴν Μαρκέλλαν.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξεδύετο μετ' ἐπιμελείας, ἐδίπλωνε τὰ πράγματά τῆς ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἔπειτα ἀνερριχᾶτο ἐπὶ τῆς μεγάλης κλίνης ὠθυμένη ἢ ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῆς στερεᾶς χειρὸς τῆς Τριανταφυλλιάς. Συχνάκις ἐν ᾧ ἀνερριχᾶτο οἱ πόδες τῆς ἐνεπλέκοντο ἐν τῷ μακρῷ νυκτερινῷ χιτῶνί τῆς καὶ ἔπιπτεν ἐπίστομα μετὰ παρατεταμένον ἠχηρῶν καγχασιῶν. Παρευθὺς ἀνεγειρομένη ἐξέκλιε τὴν κόμην τῆς διὰ ταχείας χειρονομίας, φέρουσα τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς· ἔπειτα δὲ εἰσέδουεν ὅλη ὑπὸ τὰ ἀβρὰ κλινωσεπέσματα καὶ παρευθὺς ἀπεκαλύπτετο καὶ ἐφαίνετο τὸ ῥόδινον πρόσωπόν τῆς

ἵνα εἶπῃ τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὴν γηραιάν καὶ τὴν ἀσπασθῆ.

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἦτο ψυχὸς πολὺ, διότι τὸ πρὸς ὑποδοχὴν φίλων δωμάτιον οὐδέποτε ἐθερμαίνεται πλὴν ἐὰν ὑπῆρχε τις ἀσθενής, ἡ Μαρκέλλα ἐν ᾧ εἰσέδυσεν ὑπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ γελῶσα ἐμεγαλοποίει παροδικὴν ὑπὸ τοῦ ψυχὸς φρικίαςιν, αἴφνης ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Μοῦ ἐξεστάνατε τὸ κρεββατάκι μου! ὦ! τί καλὴ ποῦ εἶσαι!

— Καλά, καλά, ὑπετονθόρισεν ἡ Τριανταφυλλιά, δὲν ἦταν δὲ καὶ ἀνάγκη νὰ φωνάζῃς τόσο δυνατά! Μποροῦσε νὰ με μαλώσῃ ἡ κυρία.

Ἄλλ' ἡ Μαρκέλλα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν περὶ τούτου γνώμην, διότι εὐθύς τὴν ἐπομένῃν πρῶϊαν ἀνεκοίνωσε τὸ μέγα τοῦτο ἀπόρητον εἰς τὴν κυρίαν Ἑρμίνην, ἣτις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Μὰ σοῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Τριανταφυλλιά, εἶπε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἵτης ἔπαιζον μετὰ πονηρίας. Δὲν θέλει νὰ το μάθω, διότι καθ' ἡμέραν με τρώγεται ὅτι σε χαλῶ, καὶ ὅμως αὐτὴ, βλέπεις, σὲ χαλᾷ περισσότερον. Καὶ το εἰξεύρει ὅτι θά τὴν πειράξω! Ἄλλὰ δὲν θά τῆς εἰποῦμεν τίποτε ἡμεῖς, ἔ, Μαρκέλλα; Ἡμεῖς δὲν θέλομεν νὰ τὴν πικράνωμεν! Ἐγὼ καὶ σὺ μόνον θά το εἰξεύρωμεν.

Ἐκτοτε δὲ ὁσάκις ἡ Τριανταφυλλιά σοβαρευομένη παρετήρει πρὸς τὴν κυρίαν τῆς ὅτι χαλᾷ καὶ διαφθείρει τὴν μικράν, ἡ κυρία Ἑρμίνην καὶ ἡ Μαρκέλλα ἀντήλλασον βλέμματα σκωπτικά, αἰ πονηραί.

10'

Οὕτω πως διήλθεν ὁ χειμὼν. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο φαῖδρά ὡς πτηνὸν ἑλαφρὰ καὶ ὀλίγον τι θορυβώδης, ἔτρεχεν ἄνω καὶ κάτω ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐσκίρτα, ἵπτατο σχεδόν, τοσοῦτον αἰ κινήσεις τῆς ἦσαν ζωηραὶ καὶ ἑλαφραί.

Ἐπελθόντος δὲ τοῦ ἔαρος ἦλθον καὶ νέαι ἀπολαύσεις! Ἡ φυομένη χλόη, αἰ πασχαλέαι, τὰ λευκάνθεμα τὰ χαριέντως ἐφαπλοῦντα ἐπὶ τοῦ χόρτου σωρείας λευκῶν ἀνθυλλίων μετὰ βοδίνης πέριξ μικρᾶς γραμμῆς, ὅλη αὕτη ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀπριλίου ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις εἰς τὴν Μαρκέλλαν.

Οὐδέποτε εἶχε φαντασθῆ ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο τοσοῦτον κυανοῦς καὶ τοσοῦτον μέγας. Τὰ λευκὰ νέφη τὰ μεθ' ὁρμῆς διατρέχοντα ὑπεράνω τῶν δένδρων τοῦ κηπαρίου, τῇ ἐφάνιντο ὡς μεγάλα πτηνὰ σπεύδοντα νὰ ἀπέλθωσιν πρὸς χώρας ξένας, ἃς εἶχεν ἰδῆ ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τῆς, καὶ περὶ ὧν ἡ κυρία Ἑρμίνην τῇ εἶχε διηγηθῆ τοσοῦτον παράδοξα πράγματα. Ἐνίοτε, μεταξύ τῶν παιγνιδίων τῆς, ἴστατο αἴφνης ἐν τινὶ δενδροστοιχίᾳ, κατεκλινετο ὑπτία ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἐβλεπεν ὑψηλά, παρατηροῦσα τὰ ἑλαφρὰ νέφη βρα-

δέως αἰωρούμενα ἐν τῷ αἰθέρι... ἐνθυμουμένη τὸν πατέρα τῆς... Ἴσως τὰ νέφη ταῦτα ἐπορευόντο νὰ ἴδωσι τὸν πατέρα τῆς... Ἐλεγε δὲ εἰς αὐτὰ νὰ εἴπωσιν εἰς αὐτὸν πάσας τὰς εὐχὰς τῆς, ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς μικρᾶς κόρης του, οὐχὶ ὡς ἄλλοτε ἀπέλπιδος καὶ θρηνούσης ἀλλὰ μετὰ βαθυτάτου αἰσθήματος χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Ἄχ! πατέρα μου, καὶ νὰ βλεπες πόσον εἴμ' εὐτυχισμένη!

Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν διελογίζετο ἐν τῇ ἀλοκότητι ταύτῃ στάσει, τοσαύτην ὥραν, ὥστε τὴν κατέλαβε σκοτοδίνη καὶ ἐβλεπεν ἐπὶ τῆς ξανθῆς ἄμμου μελαινας κηλίδας, ἐπορευθεὶς πρὸς τὴν μεγάλην τῆς φίλην καὶ τῇ εἶπε:

— Κυρία Ἑρμίνην, ἔς τὴν Ἀμερικὴν ἐπῆγεν ὁ πατέρας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἑρμίνην ὀλίγον ἐκπεληγμένη· τοῦλάχιστον ἐκεῖ ὑποθέτου ὅτι ἐπῆγε. Τίς σοῦ το εἶπε;

— Μόνη μου τὸ θυμήθηκα... Ἐκύτταζα τὰ σύννεφα καὶ τὸν συλλογίζομεν, καὶ ἔς τὴ στιγμὴν ἐθυμήθηκα ὅτι ἐμίλουσε μὲ τὴ μητέρα γὰρ τὴν Ἀμερικὴν.

Ἡ κυρία Ἑρμίνην ἠσθάνθη σφοδρὸν παλμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ. Τί θά ἐγίνετο ἐὰν ἐλθὼν ὁ πατὴρ ἀπῆτει τὴν κόρην του! Ἄλλ' ἐν τούτοις τηροῦσα τὸ καθήκον τῆς ἠρώτησε τὴν Μαρκέλλαν:

— Ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομα τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ πάγῃ;

Ἡ Μαρκέλλα δισταζούσα ἀνεζήτηε ἐν τῇ μνήμῃ τῆς, ἣτις ὑπέκειτο εἰς ὕπνους τοσοῦτον ἀλλοκίτους καὶ ἐξεγέρσεις ἔτι ἀλλοκωτέρας.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, δὲν πιστεύω νὰ εἶπε κανένα ὄνομα.

Ἐκτοτε, ἡ κυρία Ἑρμίνην πολλὰκις τὴν συνέλαβε κεκλιμένη ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, μελετῶσα τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων καὶ τῶν ποταμῶν, ἀνερωτῶσα τὴν μνήμην τῆς, προσπαθοῦσαν νὰ ἀνεύρη μίτον ἀπολεσθέντα... Τὸ παιδίον ἐμειδία παρευθὺς πρὸς τὴν φίλην τῆς καὶ ἀπῶθει τὸν γεωγραφικὸν πίνακα ἵνα τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἄλλου τινὸς πράγματος, ἀλλ' ἡ γηραιὰ κόρη κατεῖδεν ὅτι ἡ περὶ τοῦ ἀπόντος πατρὸς μέριμνα οὐδέποτε κατέλειπεν ἐπὶ πολὺ τὸ ἀπολωλὸς παιδίον.

— Ἐχει ψυχὴν τρυφερὰν καὶ πιστὴν μνήμην· ἔχει πολλὰ νὰ ὑποφέρει! διενεσθήη ἡ ἀξιόλογος κόρη συμπαθῶς στεναζούσα.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Μαΐου ἡ κυρία Ἑρμίνην διώρθωνε τὰ συρτάριά τῆς. Ἡ Μαρκέλλα εἶχε λάβῃ τὴν ἄδειαν, ἕνεκα τῆς παραδειγματικῆς συμπεριφορᾶς καὶ διαγωγῆς τῆς, νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἰπάρχει τι τερπνότερον τοῦ διευθετεῖν συρτάρια; Αἱ ἐπιμελῶς συνεπτυγμέναι ταινίαι, αἱ δωδεκάδες μαντηλίων αἰ περιδεδεμέναι διὰ μεταξίνων στενοτάτων ταινιῶν, τὰ εὐωδιάζοντα

σακκίδια καὶ μάλιστα αἱ πυξίδες παντοίων σχημάτων καὶ χρωμάτων, αἱ τοσοῦτον ἐπαγωγοὶ ἔσωθεν καὶ μυριάκις ἐπαγωγότεραι ἔσωθεν,—ἐὰν ἤθελέ τις νὰ τὰς ἀνοίξῃ καὶ σὰς δείξῃ τὸ περιεχόμενον... ἀλλὰ δὲν τὰς ἀνοίγουσι πάντοτε,—πάντα ταῦτα διεγείρουσιν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ παιδίου τὴν πρὸς τὸ φαντασιοκοπεῖν κλίσιν, τοσοῦτον ἰσχυρὰν παρὰ τῷ ἀνδρὶ, ὥστε συχνότατα οὗτος μεγαλύνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν, οἰκτεῖρων μὲν τὰ δεινὰ του, ἐξαίρων δὲ τὰς ἀρετάς του, οὕτως ὥστε κινδυνεύει νὰ ἀπολέσῃ τὰς ἀναλογίας καὶ τὰς διαστάσεις πάντων τῶν πραγμάτων καὶ νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ κέντρον τῆς δημιουργίας.

— Τί εἶν' ἐδῶ μέσα, κυρία Ἐρμίνη; Ἄμ' ἐδῶ;

— Μὴν εἶσαι ἀδιάκριτος, Μαρκέλλα. Μετὰ χαρᾶς σοῦ το λέγω, ἀλλὰ δὲν εἶνε καλὸν νὰ ἐρωτᾷς.

Συγκεχυμένον τὸ παιδίον ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐζήτησε συγγνώμην. Ἐγείρουσα ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδε πυξίδα ἐπιμήκη ἐκ φαίου χαρτονίου μετὰ πρασίνου χαρτίνου περιθωρίου.

— Τοῦτο τὸ 'ξέρω, εἶπε. Αὐτοῦ μέσα ἔχει ἡ κυρία Φαβροῦ ὅσα χαρτιά εὗρηκε ἀπὸ τῆ μητέρα.

— Ναί, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη σύννους. 'Δικό σου εἶνε τὸ κουτί τοῦτο. Δὲν θὰ το ἀνοίξωμεν τώρα, εἶσαι ἀκόμη πολὺ μικρὴ. Ἄλλ' ὅμως ἂν πάθω τίποτε...

Τὸ παιδίον τὴν παρετήρησεν ἐκθαμβον.

— Ναί, πουλάκι μου, ἂν πάθω τίποτε, νὰ εἴπῃς 'ς τὴν Τριανταφυλλιάν... ἢ 'ς ὅποιον ἄλλον, νὰ σ' τὸ δώσῃ.

Ἡ κυρία Ἐρμίνη ἐδίσταζεν, ἀναζητοῦσα μέσον τι πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ θησαυροῦ τούτου, τῆς μόνης περιουσίας τοῦ ἀπολωλότος παιδίου. Λαβοῦσα δὲ γραφίδα ἐπέγραψε διὰ μεγάλων γραμμάτων ἐπὶ τῆς πυξίδος: *Τὸ παρὸν ἀνήκει εἰς τὴν Μαρκέλλαν Μορμόφτ.*

— Βλέπεις ἐδῶ ἐπάνω τὸ ὄνομά σου, καὶ νὰ το ζητήσῃς.

Ἡ Μαρκέλλα ἴστατο σιωπηλὴ καὶ σύννους πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ συρταρίου.

— Νὰ πάθετε, κυρία Ἐρμίνη; Καὶ τί τάχα ἔμπορεῖτε νὰ πάθετε;

— Εἰμπορεῖ νὰ ἀποθάνω, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος ἡ γηραιὰ κόρη. Ἄλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο πρὶν μεγαλώσῃς καὶ εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ μὴ ἔχῃς ἀνάγκην ξένης προστασίας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐπανέθηκε τὴν πυξίδα ἐν τῷ συρταρίῳ καὶ ἤνοιξεν ἄλλην.

Ἡ Μαρκέλλα ἀκίνητος, οὐδεμίαν ἀπέδειξε περιεργίαν, ὅπερ ἐξέπληξε τὴν φίλην τῆς. Τὴν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς καὶ αἴφνης ἀπὸ τῶν

κεκλιμένων αὐτῆς βλεφαρίδων κατέπεσε δάκρυ λάμπρον, καὶ μετ' αὐτὸ ἔτρεον.

— Τί ἔχεις; εἶπεν ἡ γηραιὰ κόρη τεταραγμένη.

— Ἄχ! κυρία, νὰ μὴν 'πεθάνετε! πόσον σας ἀγαπῶ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα ὀρμησασα πρὸς τὸν τράχηλον τῆς κυρίας Ἐρμίνης, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ὁὐ προσπαθήσω, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρμίνη μειδιώσα.

Καὶ περιπτυσσομένη τὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κεκλιμένον παιδίον, ἀπέμαξε δάκρυ ἀνατέλλον ὑπὸ τὰ βλέφαρά τῆς.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀπέστειλε τὴν μικρὰν εἰς τὸν κῆπον νὰ παίξῃ καὶ ἀπεπεράτωσε τὴν διευθέτησιν μόνῃ τῆς. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας ἀπέμεινε σύννους ἐπὶ πολλὴν ὥραν, καὶ ἔπειτα πορευθεῖσα πρὸς τὸ γραφεῖόν τῆς ἐμέτρησεν ὅσα χρήματα εἶχεν ἔτι, δι' ὧν ὤφειλε νὰ συντηρηθῇ ἕως οὗ λάβῃ τὴν προσεχῆ δόσιν τῶν εισοδημάτων τῆς.

Μετὰ τινὰς κατ' ἰδίαν ὑπολογισμοὺς ἔλαβε πολλὰ χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἐπιμελῶς διπλώσασα αὐτά, τὰ ἔθηκεν ἐν τῇ πυξίδι ἣτις ἔφερεν ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τῆς Μαρκέλλας.

— Ἀνάγκη οικονομίας ἂν τυχόν τὴν ἀφῆσω ἄνευ τινὸς πόρου ζωῆς! Ὁὐ προσκαλέσω τὸν συμβολαιογράφον μου, διότι ὅλα πρέπει νὰ τα προβλέπῃ τις.

Ἀναμφιβόλως τὰ πάντα ὀφείλει τις νὰ προβλέπῃ καὶ ἀείποτε μὲν ἔχει τις τὴν πρόθεσιν νὰ καλέσῃ τὸν συμβολαιογράφον του, ἀλλὰ συχνότερον περιορίζεται εἰς μόνην τὴν πρόθεσιν. Λοιπὸν καὶ ἡ κυρία Ἐρμίνη δὲν ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον τῆς ἄλλως τε καὶ ἦτο νέα ἔτι καὶ ὑγιεινὰ. Δύο ἔτη καὶ πεντήκοντα δὲν εἶνε ἡλικία προκαλοῦσα σπουδαίαν περὶ θανάτου σκέψιν.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ἡ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΖΩΙΣ

ὑπὸ **W. Preyer** καθηγητοῦ τῆς Φυσιολογίας ἐν Ἰένῃ.

Ἐπάρχουσι ζῶα σκοπίμως αὐτοκτονοῦντα, ἢ ἡ αὐτοκτονία εἶνε οἰκτρὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Τὸ ζήτημα τοῦτο δεῖται σπουδαιότερας τῆς μέχρι τοῦδε γενομένης ἐρεύνης. Ἐνῶ δὲ οἱ μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ἄτοπον ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὰ ζῶα πνευματικὰς ιδιότητας ἀπαιτουμένας πρὸς τὴν ἐν συνειδήσει αὐτοκτονίαν, οἱ δὲ ὅτι δύναται ὁ ἐντελὴς λογικὸς ἄνθρωπος, ἔχων πλήρεις τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, μετὰ ὠρμον σκέψιν, καὶ ἐπομένως ἄνευ τῆς παραμικρᾶς διαταράξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου, νὰ τελευτήσῃ τὸν